

Γεωμά
Πάφας ✓
Δωκιούμ
N. K. A. Naviens

Ἡ Πάφος παρίσταται σήμερον μάρτυς φρικώδους σκηνῆς. Ἡ Δικαιοσύνη ἀφαιρεῖ ἐννόμως ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὸ πολυτιμότε-
ρον τῶν δικαιωμάτων καὶ ἐν δυνάμει τῆς
Θέμιδος πίπτει περὶ ταμέντων ἐκπροσώπων
τοῦ δικαίου ἡ κεφαλὴ πάντε ἀνθρώπων, πέν-
τε ἀτόμων, εἰς ἃ ἡ Θεὸς Πρόνοια ἀπένει-
μεν, ὡς ἀπένειμε καὶ εἰς ἡμᾶς, τὸ τιμαλ-
φές τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας δικαίωμα.
Τὸ ὄργανον, ὅπερ ἐκπληροῖ σήμερον τῆς Δι-
καιοσύνης τὰ ἐπιτάγματα, καὶ οὐ τὸ φρικώ-
δες μᾶτην προσεπάθησε νὰ μειώσῃ ἡ ἐφεύ-
ρεσις τοῦ Γιλλόττου, ἀπαίσιον ἵσταται ἀνα-
μένον τὰ θύματα, μεταδίδον διὰ μέλανος
φωτὸς μελαγχολικὴν τινα ρέμβην εἰς τῆς
Πάφου τὸ χάριεν καὶ ἀνθοῦν πεδῖον. Ἀνὰ
δύο ἀνέρχονται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Δικαιο-
σύνης τὰ θύματα καὶ ὁ φρικώδης δῆμιος
ἐκπληροῖ τὴν ὥραν ταύτην φεῦ! . . . τὸ κα-

θηκόν σου! Τίς οἶδεν ἂν τινες ἐξ αὐτῶν οὐ
μακρὰν τοῦ ἀπαίσιου ὄργανου, τίς οἶδεν ἂν
δὲν ἀκούσῃ τὴν ὥραν ταύτην τὸν τριγ-
μὸν τοῦ σχολείου ἐλισσομένου περὶ τὸν λαι-
μὸν τῶν πνιγομένων, τοῦ σχολείου αὐτοῦ ἐ-
κεῖνου ὅπερ μετ' ὀλίγα μόνον τῆς ὥρας λε-
πτὰ θ' ἀφαιρέσῃ καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων
ὅτι τιμαλφές ἐν τῷ κόσμῳ ἀπένειμεν ὁ Θε-
ός; Τίς οἶδεν ἂν δὲν πλήττει τὰς ἀκοὰς αὐ-
τῶν ὁ ψίθυρος πλήθους περιέρχου ἐπὶ τῷ εἰ-
δεχθεῖ θεάματι, αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ ψίθυρος,
φρικώδους ἐντυπώσεως ἀποτέλεσμα, ὅστις
θὰ ἐπαναληφθῇ αὖθις ὅταν μετ' ὀλίγα λε-
πτὰ τοῦ δημίου ἡ χεὶρ ἐκτελέσῃ καὶ πάλιν
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Θεμιδος τὸ καθηκόν
αὐτῆς;

Πρὸς τί ἡ ἀγχόνη; Ἡ ποινὴ ἐπιβαλλομέ-
νη ἔχει τινὰ σκοπὸν ὅπως ἐπανορθώσῃ τὸν
πράξαντα, ὅπως ἀνορθώσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ
βορβόρου, εἰς ἐν ἔρριψεν αὐτὸν τοῦ κακοῦ ὁ
ἀπαίσιος θαίμων καὶ τὸν ἐπαναφέρῃ ἐντι-
μὸν καὶ χρηστὸν εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἀλλὰ
καὶ ἂν θεωρήσωμεν τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου

ἔχρυσαν σκοπὸν ἐκφοβίσεως, ἢ ἐγκλήματι-
 κὴ ἀπογραφή τῆς τελευταίας δεκαπενταετι-
 ας ἀφ' ἧς περὶ τοῦ ἐναντίου ἵσταται μά-
 τυς. Ἦσαν κεφαλὰι ἔπεσαν ἐν Πάφῳ, ποσά-
 κισ ἤνωρθώθησαν αὐτὸ τοῦτο αἱ τρίχες ἀν-
 θρώπων ἐνώπιον τοῦ ἑαυτῶν δημίου, ποσά-
 κισ ἐθεάθησαν ὀφθαλμοὶ ἐν φρικῶδεϊ φλεγμο-
 νῇ ῥέποντες ἀπαισίως εἰς τὸ περιέργον πλῆ-
 θος τοῦ ὕστατον βλέμμι; Καὶ ὅμως ἡ ἐπαρ-
 χία ἐκείνη εἶνε ἡ ἔσρα τῶν φρικώδεστέρων
 κακουργημάτων. Μήπως μᾶλλον συμβαίνει
 τὸ ἐναντίον; μήπως ὁ κακοῦργος συνειδήσει
 εἰς τὴν θέαν τοῦ φρικώδους ὁργάνου, εἰς τὴν
 θέαν ἀνθρώπων ἐκπνεόντων ὑπὸ τὴν πίεσιν
 καὶ τὴν βίαν, ἣν ἐπιβάλλει, ὁρμωμένη ἐκ
 τῶν ἀρχῶν τῆς ταῦτοπαθείας, ἡ δικαιοσύ-
 σουν; Οὐδὲν τὸ παράδοξον. Δὲν πρόκειται
 βεβαίως οἷα τούτων νὰ προσθέσω νέον τι,
 οὐδὲ νὰ καινοτομήσω, πολλοὺ γε καὶ δεῖ, ἐν
 τῷ πεδίῳ ἐν ᾧ ἠγωνίσθησαν ὁ Κάντις καὶ
 ὁ Ἑγελος, γνωρίζων ὅτι, δὲν θὰ προσθέσω
 σταγόνα καὶ μίαν ἐν τῷ Ὁκτιανῷ. Ἀλλ' ἐν-
 ὅσον κεραιῶδες ἐλλείπει πρακτικὸν ἀπέ-
 λεσμα, ἡ ποιότης τοῦ θανάτου εἶνε ἡ τελει-
 οτάτη ἡγὼ τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων. Οὐχί
 κατὰ θεωρίαν, ἀνεξαρτήτως αἰσθηματικῶν
 ἐκδηλώσεων καὶ συγκινητικῶν λόγων, ἀλλὰ
 ἀπὸ τοῦ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος ἐρευ-
 νῶντες βλέπομεν, ὅτι δυστυχῶς δὲν ἐπέργε-
 ται ἡ προδοκωμένη ἐκφόδισις καὶ ὅτι τὰ
 μεγαλειότερα κακουργήματα οὐδαμῶς ἀπεί-
 θανον νὰ συμβαίνωσιν, ὡς συνέβη πολλάκις,
 τὴν ἐπαύριον τῆς φοβερᾶς ἐκτελέσεως. Ὁ-
 ταν τὸ πάθος ἐξαγκοῦμενον καὶ προαγόμενον
 προκαλῇ σκοτοδίνην ἐν τῇ συνειδήσει, ὅταν
 τὴν λογικὴν καλύψῃ παχὺς καὶ μέλας ὁ
 πέπλος πάθους ποταποῦ καὶ ἡ χεὶρ ὑπέ-
 κουτα εἰς τοῦτου τὰ κειύσματα τέρεται
 πλέουσιν εἰς τὸ αἶμα τοῦ γῆι, εἰς τὸ αἷμα καὶ
 εἰς τὸν αἶμα τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ συζύγου, ὦ! τίς δύ-
 ναμις θὰ ἦνε ἱκανὴ νὰ ἐκφοβίσῃ τὸν αἵμα
 ρονία καὶ δολοφόνον τὸν θηριώδη ἀδελφον-
 τόνον καὶ συζυγοκτόνον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκτε-

λήσῃ τὴν φρικτὴν ἀπόβρασιν; Ἴσως εὐρισκό-
 μεθα ἐν τῷ τελευταίῳ σταδίῳ τῆς ἐφαρμο-
 γῆς τῆς πεινῆς τοῦ θανάτου. Αἱ μαστιγώ-
 τεις καὶ οἱ τροχισμοὶ, ποῖναι ἄς παραλα-
 βούσῃ ἀπὸ τοῦ ἀνιέρου «ἱεροῦ δικαστηρίου»
 ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Τουρκονεμάδα, ἐνομι-
 μοποιήσεν ἡ δικαιοσύνη τοῦ μεσαίωνος, ἐξ-
 ἔλιπον ἡ μίᾳ μετὰ τὴν ἄλλην. Μένει ἡ τε-
 λευταία αὐτῶν ἡγῶ. Ἐλπίζωμεν, ὅτι τα-
 χέως ἡ δικαιοσύνη καὶ ὁ ἀνθρωπισμὸς θά
 ἐξεύρωσι μέσον, ὅπως δυνηθῶσι νὰ διαγρά-
 ψωσιν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ποινῶν καὶ
 τὸ τελευταῖον λείψανον ἀπωχρημένων ἐπο-
 χῶν. Ὅ,τι ἄνωθεν ἐδωρήθη, ἀντίκειται εἰς
 τοῦ φυσικοῦ δικαίου τοῦς θεσμούς ν' ἀραιῇ-
 ται ὑφ' ἡμῶν. Τὸ θέτει δίκαιον, τὸ δίκαιον
 τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ τῆς πολιτείας δέον νὰ
 περιβάλληται τὸ κύρος τοῦ φυσικοῦ δικαίου,
 τοῦ δικαίου τοῦ γενικοῦ καὶ τοῦ ἀπολύτου
 τῆς κατὰ φύσιν ἀληθείας. Ἡ δὲ καθιέρωσις
 ποινῶν οἷα ἡ τοῦ θανάτου, ἀντικειμένη εἰς
 τὸ φυσικὸν δίκαιον, ἀποδεικνύει ἐλλείψιν
 μέσων ἐκ μέρους τῆς πολιτείας πρὸς τιμω-
 ρίαν καὶ ἐξανθρωπίσιν ἅμα τοῦ ἀποκτηνω-
 θέντος κακούργου. Ἴσως τὰ μέσα ταῦτα
 παρουσιάσῃ εἰς ἡμᾶς τὸ μέλλον καὶ ἀπαλ-

αὐτοὺς σαφῶς, αἰτίας ἀντι γὰ ἐκφεί-
δουσιν ἐκκλιθεὶς ἰσως ἐπὶ μάλλον τοῦ
καλῆς πρὸς τὸ θάνατον καὶ καθιστώ-
ν οὕτως εὐρυτέρως τὰς πρὸς τὸ ἔγκλημα
τοῦ.

Ο ἄνθρωπος εἶναι ἐν πεπερασμένον ἢ
μηχανικῶς δὲν κρατεῖ πάντοτε καὶ παντα-
χό δύναται καὶ ὁ δικαστὴς ὡς πᾶς ἄν-
θρωπος γὰ συνεινθῇ ἐκ τῶν καταθέσεων
τῶν μαρτύρων, δύναται γὰ συμπαθήσῃ καὶ
συμπάθῃ, τοὺς κατηγορουμένους, δύναται
ἀπλανηθῇ ἀπ' ἑξ ἐποχῆς παρὰ τὴν Ἀ-
ριστοφάνη ἡρώωνται οἱ δικασταὶ τὴν Φρύ-
γην, διότι ἡ περὶ τῆς ὁ συνήγορος τῆς περι-
αλλοῦς ἐπαίρας ἀραιότατος τὴν ὁδοῦ
περὶ τὴν εἰς αὐτοῦ τοὺς μαστοὺς τῆς
ἐκείνης τοῦ πελάγους καὶ οἱ δικασταὶ συγ-
κρινθέντες ἡρώωνται αὐτῇ, μέχρι τῆς με-
ν ὁ αὐτὸς εἶναι κόσμος πεπερασμένος καὶ ἂ
ἐλθῇ καὶ τότε καὶ νῦν. Τίς οὖν ἂν ὁ ἄν-
θρωπος ἐν πέμπτῳ καθαρῶ συνειδήσει, ἐπὶ
ἐκτελεσμένη τῆς δικαιοσύνης τὰ ἐπιτάγμα-
τα, εἰς τὴν ἀγρότην ἢ τὴν λαιμητόμον, τίς
οὖν ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι θῆμα
τοῦτοῦ σκελετοῦ, ἂν ἡ κατηγορία δὲ
ἐπικρατῇ καὶ οὖν κατεσκευάσθῃ τεχνικῶς,
καὶ δύναται μὲν ἰσως κατὰ τὴν ἂν ἀποδεί-
ξῃ ἢ συκοφαντία, γὰ τιμωρηθῶσιν οἱ φε-
ρομένοι, ἀλλὰ πῶς ἂν ἀποδείξῃ τὸ δίκαι-
ον εἰς τὴν ψυχρὴν ἡδὴ γῶμα, εἰς ἃ μετέλ-
θῃ ἐν ὅνματι τοῦ νόμου καὶ τῆς δικαιοσύ-
νης ἄνθρωπος περισσεύς ἀθώτερος, φεῖ! τὰ
δικαστικά γρονκὰ παρουσιάζουσιν εἰς ἡμᾶς
συντακτικὰ τοιαῦτα σαφῶς μεθυστικῶς δὲν ὁ-
μιῶν περὶ τῆς Κύπρου, ὅπου ἄλλως τε εἰς
παντὸς πλέον παρῆλθον πρὸ πολλοῦ οἱ
γρονκὰ ἐκείνου τῶν ἀθαιρίτων ἀποστάσεων
ἐκείνῳ τεχνικῶς καὶ τῶν ὁθωμένων, ὑπὸ τῶν
ἐντυπώσεων τοῦ καὶ ἡμεῶν ἀντιστατοῦ ὁ-
μιῶν γραμμάτων, ἀεὶ ἐκείνῃ τὴν ἐκείνῳ
τῶν ἀποστάσεων, ἅπαντα παρὰ τὴν ἢ φρενῶ-
ν σαφῆ πάντε ἀνθρώπων ἀρχαίων πε-
ποισμένων ἐπιτασσούσης τῆς δικαιοσύνης καὶ
συντακτικῆς τῆς Πολιτείας. Τὰ δικα-
στικά γρονκὰ τῆς Ἑλλάδος παρουσιάζουσιν
ἐκείνῃ ἢ ἀσφαρῶς πλανάς ἐκείνῳ εἰς
ἐκείνῳ ἀθώα καὶ ἐντυμῶς ἐκείνῳ, διότι τοῦ

μὴ γρηγορῶς ἀπογενναίη· γὰρ τὴν πολὺν
 πρὸς τὴν ἐλπίδα ἢ ἀπογενναίη, ὃ δὲ τὰ αἰῶ-
 νια· ἢ ἀπογενναίη τὸ στήριγμα θάνατον ἐν
 τῇ εὐκαταλίᾳ αἰῶν· ἢ μάρτυς φρικτῶν
 ἀγῶν, τοῦ ἀγῶνος τῆς εὐκαταλίᾳ συνειδήσεως,
 τῆς πεπονήσεως, ἐπὶ ἀθῶς ἦτον ὁ γέρον
 πατρὸς ὡς ἀθῶς καὶ οὐτὸς, κατὰ τῆς βίας
 ἢ ἐπιβουλῆς ἢ ἡλιείας, ὅπως ἐξαμύσει
 τὴν ἀκασιότην· Ἐν Γαλλίᾳ ἀπεδικάσθη
 εἰς θάνατον μετὰ βλαστηστροφῶν ἀθῶς πα-
 τὴρ ὡς παύσαντος, ἐν Ἀνδῶν κατὰ τὰς
 αἰωνιαῖς ἀκασιότητος Malle τις ἐντε-
 λῶς ἀθῶς, ὡς κατόπιν ἀπεδείχθη, ἀπεδ-
 κίσθη ἐνεκα αἰσθητῶν μετὰ βλαστηστροφῶν, καὶ
 εἰς τὰ ἀκασιὰ γρηγορῶς πάντων τῶν ἐ-
 θῶν ἀπαντῶσι παρόμοιαι καταδίκασι. Οἱ
 μὲν Τίθι εἶπε ἢ ἀκασιότης εἰς τὴν να-
 ραν ἐκείνην συζύγον, ἢ τὴν μελανόμην, καὶ
 ἐνίκου ἦλθε παρυσιαστὴ κατόπιν ζη-
 τοῦ τὸν συζύγον, τὸν ἀθῶν καὶ ἐνέειπον
 συζύγον τῆς, ὅτι ἡ ἀκασιότης ἀπηγγένηται·
 Τίς δὲ ἐπεθύμασι τῶν συνειδήσεως, Πῶς
 ἢ ἐπαρθεῖται, τὸ φερέτω σφάλμα· Τίς
 ἐν τῷ κόσμῳ ἀκασιότης ὅς ἀποδείχθη ὅτι οὐκ
 εἰς τὸ πρῶτον ἦμαρ τὰ ταῦτα ἦσαν ἐν νό-
 μοι κατὰ τὴν, εἰς τὰ αἰῶνα τοῦ αἰῶνος θύ-
 ματα, ἀπὸ μελαινέρας καὶ ἐλαφρόμενα
 ἐπὶ τῷ φρεσὶ σφαλμάτων τιμῆς καὶ ἀ-
 νομιᾶς, ἢ αἰὼν πλανῆσθαι ἔργα καὶ ἐρ-
 γὰν νομίζα ὑποσέταται ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς
 ἀνθρώπου καὶ τῆς τιμῆς, ἢ παρμύδωσεν
 ἢ ἀκασιότης τῆς πατρὸς αὐτῶν,

Ἀπὸ τοῦ γίγνου καὶ ἀπογενναίη τῆς Πί-
 ρου πῶδου, ὅπου ἐκτυλίσσεται σήμερον ἡ φρι-
 κτὴς στήλη, μετατρέπεται ὅτι καταφάνει
 μέγας τῶν πόλεων ἢ ἡρώτων καὶ ὅ-
 λων παραπομπῶν φρικτῶν ἐκ τῶν κινήσε-
 ων, ὅς ἐκκαίεσθαι εἰ τὰ τελευταῖα σπασμοί
 τῆς ἀνθρώπου, μετατρέπεται ὅτι φρικ-
 τὸς περὶ τὰ ὅσα ἡμεῖς φωνῇ ἀπ-
 ολῆς καὶ ἀπεγνωσμένην προαρχομένην μὲν
 ἐκ τῆς γῆς ὅτι ὁ ἐκ τῶν ἐργασιῶν ἡμερημί-
 νων τάφου, λέγουσιν, «ἀπὸ με, μετὰ ὅ-
 σα. Οἱ ἀθῶνοι, ὅς ἀποδείξει σφραγῶς

εἰς τὴν ἀγχρότην ἢ δικαιοσύνη τίς αἶδεν, ἂν,
 φιλακκίζόμενοι καὶ περιριζόμενοι, δὲν ἤθε-
 λον ἐπιτρέψει γρηστοὶ εἰς τὴν κοινωνίαν,
 ποτίζοντες μὲ τῆς μετανοίας τὸ ἀγνόν δά-
 κρυ τὸν τάρον τοῦ οἰκείου καὶ τοῦ φίλου,
 οὕτως αὐτοὶ ἐγένοντο οἱ φρικώδεις σκαπα-
 νεῖς, ὠθηόμενοι ὑπὸ τῶν ἐπιταγμάτων συν-
 ειδήσεως, ἐξ' ἧς ἠπλώσαν τὰ ἀθρώπινα
 πάθη πέπλον μαύρου σκότους. Οἱ ἄνθρωποι,
 οὕς ἀποστέλλει συγχῶς εἰς τὴν λαιμητόμον
 ἢ δικαιοσύνη, βαπτίζόμενοι ἐν τῇ μετανοίᾳ
 διὰ μακρᾶς κρατήσεως καὶ διδάχῃς, τίς αἶ-
 δεν ἂν δὲν ἤθελον δρᾶσαι καρποφόρως ὑπὲρ
 τῆς πολιτείας, ἥτις σήμερον τοὺς ἀπύχχο-
 ντες, προδίδοντες τὰ στήθη αὐτῶν εἰς
 τὰς ἐχθρὰς σφαίρας μάρτυρες καὶ ἔρωες ἐν
 τῷ τιμωτάτῳ καὶ εὐγενεστάτῳ τῶν ἀγώ-
 νων. Ὡ! Ἐὰν σκοτοδίνη δὲν κατελάμβανε
 τὴν διάνοιαν, ἴαν νεκρὸς ἰδῶς δὲν περιέ-
 λουε τὴν ἐσχάτην τοῦ θείου στιγμὴν τὰ πε-
 λιδνὰ ἐπὶ τοῦ ἐκρώματος θύματα ταῦτα,
 τὰ εὐρισκόμενα ἐν τῇ ζωῇ καὶ πλανώμενα
 συγχρόως ἐν τῷ ἀπεραντῳ τῆς αἰωνότη-
 τος ἐρέτει, πόσα ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἐκράζον
 μεγαλοφώνως ἐν πεποιθήτῃ καὶ συνειδήτῃ
 «νομολέται, φιλόστοχοι, κυβερνήται, καταρ-
 γήσατε τὴν κινήν τοῦ θανάτου· μόλις δυ-
 νάμεθα νὰ ἐκδύλωμεν ἐν ἐπιθανατίῳ φόγγῳ
 τῇ λέξιν «μετάνοια», ἀλλὰ τὴν ἐκτρέφωμεν
 ἐκ τοῦ βέλους τῆς συνειδήσεως· κρατήσατέ
 μας καὶ διδάξατέ μας ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ καθή-
 κοντος καὶ τῆς τιμῆς». Οἶμοι! Ἡ συνειδή-
 σις, ἥτις εἶχεν ἡρῶ ἐκπλύνει ἀπ' αὐτῆς τὸν
 γεβερεὶν ρύπον, τὸ φῶς ὅπερ ἤρξατο ἡρῶ ἢ
 ἀποδιδῶναι ἐκ τῆς πνευματικῆς διανοίας τὸ
 ἔρεος, μετατρέπονται ἐν θυμῷ τῆς δι-
 καιοσύνης εἰς μὴδέν, πλανώμενον ἐν τῇ
 ἐρεσίᾳ τοῦ ἀπίστου σκιᾶ!

Νικ. Κλ. Λανίτης.